

[Inge Krogh]

re. Det er naturligt, at indvandrere må afvises, hvis de kommer til grænsen uden behørigt pas, visum eller opholdstilladelse. Der kan være indvandrere, der kommer hertil og ikke føler sig tilpas, når de er kommet. De kan måske forfalde til alkohol eller hashrygning, og der kan da blive tale om udvisning. Jeg mener dog, at det kun bør gælde det første år, de er her, i modsætning til praksis, hvor det er to år, idet jeg faktisk tager hensyn til, at vi har en meget lemfældig lovgivning på dette område over for danskere.

Når der er tale om udvisning, må der tages hensyn til den kriminalitet, der er begået, og den tilknytning, udlændingene har til landet, om vedkommende er gift og har børn.

Udlændinge, der har været her i over fire år, bør nok kun udvises, hvis de har begået ret store forbrydelser, der har givet fængsel i over et år, og der er fare for, at vedkommende vil begå forbrydelser af samme art igen.

Kan en udlænding nogen sinde blive fri for frygten for udvisning? Det er vel det, man må spørge sig om. Jeg mener, som mindretallet har udtalt i betænkningen, at der efter 7 års ophold her i landet – man kan diskutere, om det skal være 6 eller 5 år – kun bør være tale om udvisning, hvis der er tale om fare for statens sikkerhed, eller – her er jeg i modsætning til mindretallet – hvis der er tale om grov narkotikaforbrydelse. Narkotikaforbrydelser er, som der har været talt om, bestialske og går ud over mange mennesker. Jeg synes, det bør være grund til udvisning, selv om udlændingen har været her gennem adskillige år, men altså kun ved grove forbrydelser.

Det har hidtil været reglen, at det var tilsynet for udlændinge, der efter dom for en kriminalitet undersøgte udlændingens forhold for at finde ud af, hvor stærk tilknytningen var til landet, og som så tog bestemmelse om udvisningen. Jeg synes, det er et fremskridt, at det nu er domstolene, der skal tage stilling til udvisningen, der ofte, som det er omtalt før, kan virke som en ekstra straf, og som måske i højere grad end anden straf går ud over ikke blot den skyldige, men også familien.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter den debat, der her har fundet sted om redegørelsen, vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig meget til udvalgsarbejdet. Der er i hvert fald ingen grund til at tro, det bliver kedeligt, efter at man har hørt de standpunkter, der har været fremdraget. Jeg vil jo ikke sige, at de er fuldstændig ensartede, men hvorfor skulle de også være det? Vi ved jo alle sammen, i hvert fald hvis vi er avislæsere – og det er de fleste jo – at sager af den art kalder på mange følelser, kalder på mange synspunkter af principiel art, og det er helt forståeligt – sådan skal folketinget jo også være – at de forskellige afskygninger af synspunkter, vi ser i denne sag, også præsenteres i folketinget.

Jeg vil dog alligevel gerne fastslå – og det er en yderligere grund til at glæde sig til udvalgsarbejdet – at der tegner sig, synes jeg, et klart flertal fra partier, fra personer, der vil fremhæve noget væsentligt i forbindelse med vor udlændingelovgivning og vores stilling over for udlændinge i det hele taget.

Det er fremhævet med rette, at vi skal være et humant samfund, at vi skal leve op til det, vi har tilsluttet os med hensyn til retssikkerhed, med hensyn til menneskelighed, og at vi skal leve op til f.eks. flygtningekonventionen, hvad jeg også mener vi gør. Hvis der er nogen, der vil sætte spørgsmålstegn ved, hvordan vi bliver opfattet i den forbindelse, vil jeg gerne nævne, at jeg så sent som i december måned modtog et telegram fra FN's højkommissær, der fremhævede den humanistiske indstilling, som Danmark havde vist ved at modtage 23 iranske flygtninge, der var blevet afvist andre steder. Jeg ved også gennem henvendelse fra de pågældende flygtninge, at de ikke alene glædede sig over, at de ikke var blevet afvist her eller sendt tilbage, men også over den behandling, de havde fået. Det synes jeg måske tæller stærkere i opfattelsen af tilsynet med udlændinge end mange andre ting, der er skrevet om det. Det viser, at de, der i deres daglige arbejde har den hårdeste opgave – for afvisning af personer eller familie er en hård opgave for enhver, der står for at skulle gennemføre den – har en indstilling, der hviler på det samme humane grundlag, som er fremhævet i forbindelse med denne debat.

Jeg mener også, at den tilslutning, der er givet til redegørelsen – og den er jo givet af langt de fleste – viser, at det er rigtigt, at vi